

Qui és normal?

Manel Fortis i Artacho

Conte presentat en el 16è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Jo em considero normal. Les meves característiques són normals, els meus gustos normals. La dels altres són manies i coses rares. A mi no em passaria mai pel cap coses que els hi passen als caps dels altres.

A veure, si donem per fet, que la llonganissa o el fuet, estan fets de carn. De què està feta la mortadel·la? És evident, a primera vista, que de carn, no. A quin tipus de persona li va passar pel cap fer, per primer cop, una mortadel·la? I com va convèncer algú a que la comprés i la mengés? Aquest home no devia estar ben bé del cap. Però encara, algú altre, potser un seu cosí, ho va poder superar i va dir:

—Posem-hi olives, aquí el mig.

I ningú li va dir que no! Li van deixar fer! Ningú el va aturar quan hi érem a temps i ara, a totes les carnisseries hi veig mortadel·la amb olives. Deu ser normal. No ho veig clar del tot. De petit, quan tothom et pregunta, que vols ser de gran, algú va dir, vull inventar un embotit d'alguna cosa que no sigui carn i hi posaré al mig alguna cosa que no hi lligui de cap manera? Potser sí.

I no sé qui va inventar el formatge. Està bé, bon invent. Però un formatge se li va podrir, mentre el tenia guardat al rebost, se li va fer verdet. Feia una pudor! Però amb imatge de podrit i amb una olor fortíssima, el paio el va provar. El gust estava a l'alçada de l'imatge i de la pudor. Va pensar:

Ja ho tinc! Quan algú inventi la pizza, que hi posi aquest formatge amb verdet per sobre i ja tindrem la pizza roquefort. És que el tio es deia Roc i era molt fort. Per això li va posar aquest nom al formatge podrit aquest.

Recordeu, quan éreu nens i parlàveu dels vostres somnis d'adults, i un volia ser policia, un altre bomber, un altre, metge...recordeu algú que digués que volia ser àrbitre de futbol?

—Jo vull que m'insultin. A mi i a la meva mare. Vull que m'odiïn tots els jugadors dels dos equips. I els pares dels jugadors. Tots. Quin morbo!

Segur que no hi havia ningú així, de petit. Però hi ha gent que s'ha fet àrbitre. No sé quan cobren. Segurament més que els dirigents bancaris, que cobren poc per la feina d'enganyar a la gent que fan. Més que el rei, que cobra poc, per la seva feina de matar elefants i intentar no caure més de tres vegades a la setmana. Si cobren menys que ells, és una injustícia. Una més.

Algú, de petit volia ser dentista? Bé, potser sí,algú volia tenir algú amb la boca oberta davant seu cada dia. Però algú volia ser el dentista número 10 en l'enquesta a la pregunta:

—Recomaneu menjar xiclets amb sucre?

Com deu ser aquest paio que, amb tota la cara dura del món va dir:

—Jo recomano a tothom que mengeu xiclets amb sucre.

Ho devia raonar, el perquè? I ha trobat feina en una clínica dental? I t'has de fiar, quan vas al dentista, acollonit per la incomoditat, el dolor bucal i de la butxaca, d'aquest paio, sense saber si és dels 9 bons o és el que fa 10?

També deu ser normal que quan una persona faci malament la seva feina, la facin fora, per incompetent, però quan aquesta persona que fa malament la seva feina

i això provoca pèrdues econòmiques i inclús socials a la seva empresa, treballadors i sobre tot a clients, se'ls recompensi amb unes grans indemnitzacions? Totalment lògic. Totalment lògic si ets banquer. I que els polítics, després de fer “la seva feina”, tinguin una paga i puguin treballar, i tenir cotxe oficial vitalici? Normal també. En canvi, pobre del pobre treballador que tingui una feina a una fàbrica i faci una errada. Al carrer i espavila't! Això sí, si tens sort, potser cobraràs una ajuda de 400 euros.

Canviem de tema i intentem posar bon humor. Els humans no som més que una altra espècie animal. Alguns més que d'altres, això sí. Però no conec cap animal que necessiti, per exemple, tallar-se els cabells. Com ho fèiem quan vivíem a les cavernes, quan tot just vam passar de ser simis a ser humans? Quan érem monos, els pèl no ens creixia i al posar-nos drets, el cabell de cap va començar a créixer sense control? Si durant la nostre vida, no ens el talléssim, ens el trepitjaríem, ens entrebancaríem i cauríem. Ah!!! Ara ho entenc! El rei sí que ve del mono! El seu cervell recorda quan encara era mig mico i s'entrebancava i queia i ara continua fent-ho. Que graciós i “campechano” que és! Sempre i quan no tingui una escopeta a les mans, és clar.

Tornant al cabell. Com és que tants homes es queden calbs, i en canvi, a la barba, els hi creix durant tota la vida? Jo crec que “el creador” (no vull dir-li Déu, perquè aquesta paraula la tinc reservada per en Messi) va fer un pacte amb el senyor Gillette perquè als homes els hi caigués el cabell del cap, però no el de la barba. Crec que s'emporta una 10% de cada màquina d'afaitar que ven, el senyor Gillette. Que per cert, és amic del senyor Carrefour.

“El creador” també va fer un pacte amb gent relacionada amb les dones. S'emporta un 10% també de les vendes d'Epy-Lady. Aquí va ser una mica cruel, perquè, per nosaltres afaitar-no pot ser avorrit i ens pot fer mandra fer-ho cada dia, però al menys, no fa mal fer-ho. Però depilar-se... Fa mal només pensar-ho. A les cames, encara..però fer allò que diuen “ingles brasileñas”, jo crec que deu fer mal. Mira les dones com no riuen. Quina bona idea van tenir les dones brasileres, eh!

Però el pacte més cruel sabeu amb qui el va fer? Amb el senyor Evax. Fer que cada mes, les dones tingueu, el que podríem definir com una pèrdua de plasma, glòbuls blancs i vermells (es que no vull dir sang, perquè em marejo), per via vaginal, amb dolor i molèsties vàries, només per un 10% en les vendes de tampons i compreses, encara que tinguin ales, siguin fines i segures, em sembla una crueltat. Ara tampoc rieu, les dones?

I no sabeu la veritat de perquè teniu la regla? Jo us ho explico. Resulta que quan “el creador” va enxampar l'Eva amb la poma i va castigar-la a ella i a l'Adam, els hi va dir:

—Tu, Adam, t'hauràs de guanyar el menjar amb suor.

I tu, Eva, pagaràs amb sang.

I ella li va dir:

—Què puc pagar a terminis?

I encara esteu pagant la primera hipoteca de la història.

Tornem a quan ens estàvem convertint, evolucionant, de mono a humà. Es veu que menjàvem de tot. Però per beure no teníem gaire diversitat. Era aigua del riu o aigua del riu. Com que no teníem per triar, bevíem aigua. El problema era, com la bevíem, perquè a aquella època

encara no havien inventat els gots. I com beviem? Ajupint-nos per beure del riu. M'atreviria a dir que no era gaire còmode. I si havies menjat mamut per sopar, al vespre tenies una set horrible. I havies d'anar al riu, ajupir-te, amb el mal d'esquena que tenies d'haver corregut darrera el mamut. En fi, arribes al riu i t'has de posar de genolls i ajupir el cap per beure aigua. Intentant no agafar amb la boca algun peix. Que ja havies sopat mamut i ja en tenies prou de menjar. I al cap dels dies, tenies mal d'esquena. És clar! Què incòmode era beure aigua. El primer fisioterapeuta es va guanyar la vida gràcies a que encara no havien inventat els gots. Es va fer milionari. Ni de pessetes ni d'euros, no sé ben bé com pagàvem a aquella època. Segur que algun il·luminat ja pensava en muntar un banc. Però el primer milionari va ser aquest fisioterapeuta. Però al final, també va ser el primer arruïnat. Va haver de fer suspensió de pagaments. Bé, concurs de creditors que es diu ara. Tot perquè va arribar un tio i va inventar el vas. Li va fotre el negoci enlaire. El tio es deia senyor Duralex.

Tornem a l'època actual a veure si trobem més coses que la gent considera normals i jo no les trobo tan normals. A mi, a casa, m'agrada estar-hi còmode. Un bon llit, un bon sofà, una bona tele, una bona calefacció i aire condicionat. Si no estàs bé a casa, no hi estaràs enlloc. Doncs si sortim de casa per gust, per anar de vacances o de cap de setmana, hauríem de mirar d'estar, com a mínim, igual de còmodes, ja que a més, fem el que fem, serà més car que estar a casa. Doncs hi ha gent que deixa la confortabilitat de la seva llar per anar-se'n de càmping. Calor, molta gent, formigues, aranyes, escarbats, gent cridanera, menjar en plats de plàstic, haver-los de fregar, quan a casa tens rentaplats... haver d'anar al súper a

comprar, més car que al supermercat del senyor Carrefour del costat de casa... No li veig la gràcia a anar a un lloc, per gust i pagant on treballaràs més i estaràs més incòmode que a casa. Ara, que el càmping sempre pots anar de cacera. De mosquits. Als càmpings hi ha mosquits més grans que una mà. No hi ha mosquits tigre, als càmpings. Són mosquits elefant. I xuclen la sang amb la trompa, els malparits! Sort en tenim de l'invent del senyor Raid. El coneixeu? De cognom es diu Losmatapienmuertos.

Una cosa ben normal és, quan fa molta calor, anar a "refrescar-te" a la platja. Sorra cremant, sorra a dins el banyador, sorra a cada plec de la pell, dutxa de casa embossada per aquesta sorra, sol violent, vermell i amb mala llet sobre les nostres, pells, aigua salada i la majoria de vegades, no gaire neta, vent que se t'emporta el parasol, sorra dins els entrepans, no pots llegir el diari perquè el vent se te l'emporta. I per postres, veure un pit o un tanga al carrer, a l'emprovador d'una botiga de roba, un escot, fa molta il·lusió, però veure una dona despullada a la platja, enmig de panxes descomunals, banyadors de totes les èpoques i colors, para-sols volant i nens cridant, perd part de la seva gràcia que tindria en un altre entorn. O és que jo no sóc normal, que també podria ser.

I què és més normal, a l'hora de menjar-se un entrepà? Començar per una punta i acabar per l'altra? O quan t'has menjat una punta, és millor donar-li la volta, menjar-te l'altra punta i deixar pel final el centre de l'entrepà, on no hi ha crostó i hi ha més "teca"? A mi, que m'agrada el pa torrat i cruixent, m'agrada tallar-lo per la meitat i començar pel mig de les dues parts i deixar les dues puntes pel final.

I és normal menjar les patates rosses amb la forquilla, quan lo ideal es poder llepar-se els dits salats després? I el pollastre a l'ast? Què no és norma universal menjar-lo amb els dits? I, quan estàs sol a casa, beure directament de l'ampolla? I pixar a la dutxa? I ballar despullat al menjador de casa quan no et veu ningú? I portar-li la contrària a qui surt a la tele? I dir-li a l'entrenador del teu equip que faci un canvi, convençut que tu en saps més que ell i a més t'escollarà i et farà cas? És normal fer poses de culturista quan surts de la dutxa, davant el mirall?

No em digueu que totes aquestes coses tan normal, només les faig jo?

Veig el vostre riure per sota el nas.

Tots som anormalment normals.

Primera edició en ePUB i PDF: octubre de 2013.

Aquest relat fou presentat en la 16a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2012-2013 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

